

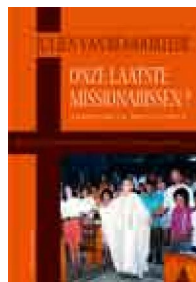
Uitpers nummer 130

Onze laatste missionarissen?

door Walter Lotens

Julien Van Remoortere, *Onze laatste missionarissen, Vlaanderen zond zijn zonen en dochters uit*, Van Halewijck, Leuven, 2010, 263 blz. ISBN 9789056179847

De (veel)schrijvende duizendpoot Julien Van Remoortere (° 1930) interviewt in dit nieuwe boek van hem negentien Vlaamse missionarissen en missiezusters op leeftijd. Daarmee treedt hij in de sporen van Erik Raspoet (Reizigers in God, de missionarissen van Scheut') en Bernard Henry ('Op trot voor God') die al eerder spraken met vertegenwoordigers van een uitstervende soort die nu ergens in een rusthuis van hun congregatie mijmeren over hun vaak levenslange zendelingenperiode.

Het is een stukje orale geschiedschrijving dat dreigt verloren te gaan, want de meeste 'Vlaamse zonen en dochters' zijn intussen hoogbejaard. Het is alvast de grote verdienste van Julien Van Remoortere dat hij nog op de valreep negentien van die verhalen heeft kunnen optekenen. Op een ogenblik dat binnen de katholieke kerk allerlei seksschandalen aan het licht komen is het goed om ook deze veel mooiere verhalen te horen.

Vaticaanum II

Van Remoortere gaat niet alleen naar rusthuizen maar trekt ook een stuk van de wereld rond om verhalen op te tekenen. Het is opvallend dat het niet alleen over mannen met lange baarden gaat, maar dat er ook heel veel missiezusters aan het woord komen. Een van de meest boeiende verhalen komt van de West-Vlaming Roger Ponsele die al bijna levenslang in El Salvador is. Ponsele is daar niet zomaar aanwezig, maar engageerde zich als priester zonder wapens ten volle in de revolutionaire beweging. Hij is één van de meest bekende vertegenwoordigers van de Vaticanum II-generatie van priesters en missionarissen die zich onvoorwaardelijk aan de zijde van de armen en de onderdrukten schaarden. Bij de achttien geïnterviewden zijn er nog anderen van deze generatie, maar door de manier van werken van Van Remoortere komt dat aspect minder aan bod.

Te weinig vragen

De auteur heeft zich beperkt tot het optekenen van verhalen waarin de verteller de hoofdtoon en de richting van het verhaal bepaalt. Dat is een werkwijze waarbij de auteur het initiatief voor een stuk uit handen geeft en waardoor het opgetekende verhaal in alle richtingen kan meanderen. Ik had liever een auteur gezien die vanuit een duidelijke vraagstelling te werk gaat en die aan al zijn geïnterviewden voorlegt. Hoe staan de geïnterviewden tegenover de strekkingen binnen de kerk? Bestaat de geest van Vaticanum II nog of heeft de restauratie overal toegeslagen? Kan en mag een missionaris zich politiek engageren voor de armen? Wat betekent voor hen 'solidariteit'? Kan en mag een missionaris of missiezuster een geloof opdringen bij een plaatselijke bevolking die op een andere manier misschien veel geloviger is? Hoe springen die missionarissen en missiezusters om met het principe van 'gehoorzaamheid', want het lijkt wel alsof zij aan de touwtjes hangen die in handen zijn van het hoofd van de congregatie, het bisdom en/of Rome. Die vragen die zich toch opdringen als je al die verhalen leest worden door Van Remoortere niet gesteld en dat is jammer. Op die manier had het boek kunnen uitstijgen boven het niveau van 'En Vlaanderen zond zijn zonen en dochters uit' waarin het nu verzand is.

(Uitpers nr. 130, 12de jg., april 2011)

U kunt dit boek via de link hieronder rechtstreeks bestellen bij:

en wie via Uitpers bestelt, helpt Uitpers!

De link:

<http://www.groenewaterman.be/anne/index.dll?webpage=index.htm&inpartcode=974046&refsource=uitpers>